

Segons expliquem les cròniques el que va passar a aquella ciutat va ser un fet notable, mai vist. Faltaven pocs dies per les festes del "Nen", que segles abans es deien del Nadal, però que poc a poc es van anar convertint en les celebracions dels nens i nenes, vertaders dictadors de la majoria de famílies. Dies de bogeria col·lectiva, de regals il·limitats, de menjar fins a altes hores, molt de soroll, molta gresca, i sobre tot molt de negoci.

Resulta que a la principal discoteca de la vil·la, plena de gom a gom de gent jove i molt jove, va anar canviant el ritme musical. Menys frenètic, més pausat, molt més rítmic i sentimental. El més important, però, eren les lletres. El "cantautor" que havia arribat feia pocs dies, amb la guitarra i un farcell ple de partitures, recitava unes lletres mai escoltades, que arribaven el cor de la gent, i provocaven una vibració nova. Ningú sabia d'on havia vingut. Era modest i simpàtic, cantava amb una naturalitat absoluta. El més greu era que al cap de poc temps els grans magatzems veiem com la gent jove no anava quasi a comprar. Pilots i pilots d'articles, nous, sofisticats i molt interessants, restaven als taulells i no es venien. La situació no era per a tirar-hi coets. La gent gran, els importants i les autoritats estaven amoïnades.

Al final varen contractar un famós detectiu, per tal que investigués que els hi passava als joves, i els no tan joves, i quina mena d'anormalitat els hi injectaven a la gran discoteca. Si fos necessari enviarien la policia, farien escorcolls i parlarien amb els jutges de guàrdia. Era absurd que la gent jove no seguís la tradició de comprar i comprar, regalar i regalar, escurar-se les butxaques fins al darrer euro, per la festa del "NEN".

El detectiu, vestit segons la moda del 2160, va fer totes les observacions, va parlar amb la gent, va anar 7 nits a la discoteca, i es va fer amb algunes lletres del misteriós i simpàtic cantant. Acompanyat per dos "segurates", va anar al despatx de l'alcalde i li va donar l'escrit. Deia així:

"Germans, viviu sempre contents en el Senyor, ho repeteixo, viviu contents. Que tothom us conegui com a gent de bon tracte. El Senyor és a prop. No is inquieteu per res. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica, i presenteu a Déu les vostres peticions en acció de gràcies. Així la pau de Déu que sobrepassa al que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist".

La resposta del consistori va ser contundent:

Article primer: el misteriós cantautor ha d'abandonar la ciutat en 12 hores, i la gran discoteca resta clausurada fins nou avís.

Article segon: Els joves de la nostra ciutat no han d'estar contents i menys trobar la seva alegria amb unes creences ja superades des de fa molts anys. Han de tornar als grans magatzems i comprar i comprar sense parar, fins que no els quedi res a butxaca. Aquesta és la nostra cultura, la nostra identitat i el nostre futur com a poble.

Article tercer: Les autoritats donarem subvencions i crèdits tous als consumidors, grans centres comercials, botigues i mitjans de comunicació que anuncien la nostra felicitat.

La més important autoritat d'aquella ciutat, però, no estava segura de l'èxit de les seves disposicions i al vespre mentre sopava amb la seva família li va dir a la seva dona:

No sé pas si arribarem a temps. Molt em temo que el cant de l'alegria i el contagi d'aquell nouvingut siguin ja irreversibles per molts dels nostres joves. L'ALEGRIA ens ho tirarà tot per terra.